

Het geluksmuntje

Juul. M. Williams

(Dit verhaal is een vervolg op het verhaal ‘Carnavalsoptocht’)

Op het Raadhuisplein staat een grote bus met blauwe en oranje strepen. Die is van de politie. Mensen kunnen daarheen als ze hulp nodig hebben. En de politie kan meteen helpen als er iets aan de hand is. Daar gaan Carla, Norbert en Amina heen zodra ze hun poffertjes op hebben. De kinderen zijn inmiddels naar huis. Voor de bus staat een ijzeren trapje. Carla geeft Norbert een hand om hem te helpen, want het trapje is smal, en Norbert kan niet zo goed zien. Bovendien is het al donker geworden.

De bus is ingericht als een kantoortje. Achter het bureau zit een politieman met grijs haar. ‘Goedenavond,’ zegt hij. ‘Ik ben brigadier Willems. Wat kan ik voor jullie doen?’ ‘Goedenavond,’ zegt Amina, ‘ik ben mijn portemonnee kwijt. Ik ben bang dat hij gestolen is.’ ‘Maar je hebt niks gemerkt? Kan het zijn dat je hem hebt verloren?’ vraagt de brigadier.

‘Misschien,’ zegt Amina, ‘maar ik zou niet weten waar of wanneer. Wij stonden gewoon naar de optocht te kijken.’

‘Waar stonden jullie precies?’ vraagt brigadier Willems. ‘Op de hoek van de Kapelstraat en de Boslaan,’ zegt Carla. Zij weet hier goed de weg. Amina niet. Amina knikt. ‘Maar ik merkte het pas daarnet, in de feesttent, toen ik de poffertjes wilde afrekenen,’ zegt ze.

‘Hmm,’ zegt brigadier Willems. ‘Dan heeft het weinig zin om nu nog te gaan zoeken. Als je portemonnee inderdaad is gestolen, is de dief er allang met de buit vandoor.’ Hij staat op en pakt een doos van de tafel achter hem. ‘We zullen eerst eens kijken of hij hier misschien bij zit. Allemaal spullen die vandaag en gisteren zijn binnengebracht.’

Amina en Carla kijken in de doos. Er zit van alles in: een knuffeltje in de vorm van een olifantje, een zonnebril, een horloge met een bandje van bruin leer, een zwarte portemonnee, een sleutelhanger met een fietssleuteltje, een mobieltje, en nog een paar dingen. ‘Jouw portemonnee zie ik er niet bij,’ zegt Carla.

Brigadier Willems gaat zitten en logt in op zijn computer. ‘Laten we dan maar een aangifte van vermissing invullen. Mag ik eerst even je naam, geboortedatum en adres. En dan de gegevens van de portemonnee. Model, kleur, wat erin zit.’

Amina zegt haar naam en vertelt wat er in de portemonnee zit. 'Het is een groene portemonnee, van leer. Er zit een bonuskaart in, mijn OV-kaart, mijn pasje van de bibliotheek, en mijn identiteitskaart.'

'Ik zie hier in de computer dat jij in oktober je rijbewijs hebt gehaald.' 'Dat klopt, maar mijn rijbewijs ligt thuis. Ik heb toch nog geen auto.' 'Dat is een geluk bij een ongeluk,' zegt Willems. 'Daarmee kun je je voorlopig legitimeren, tot je een nieuw identiteitsbewijs hebt. En verder? Een bankpasje, neem ik aan? Geld?' Amina schudt haar hoofd. 'Alleen geld. Ongeveer vijftig euro.' Dan kijkt ze naar Carla. 'En mijn geluksmuntje,' zegt ze beteuterd.

Brigadier Willems print de aangifte uit. Hij geeft een kopie aan Amina. 'Hopelijk komt je portemonnee nog bovendrijven, maar met die drukte van de carnaval heb ik er een hard hoofd in. Voor zakkenrollers zijn dit gouden tijden. Niet voor niets dat we de mensen steeds weer waarschuwen.' 'Ja,' zegt Norbert, 'dat doen jullie inderdaad. We hebben de posters en de matrixborden langs de weg gezien.'

Als ze buiten staan, is Amina nog steeds verdrietig. In een cafeetje waar het niet zo druk is, trakteert Norbert op koffie. 'Wat is dat voor 'n geluksmuntje, Amina, waar jij het over had?' vraagt Carla. Ondanks haar sombere stemming moet Amina toch glimlachen. 'Je weet toch dat mijn vader in Aleppo een winkel had? Een winkel in olijven en zuidvruchten?' Carla en Norbert knikken allebei.

'Toen ik nog klein was, wilde ik mijn vader altijd helpen in de winkel, net als mijn broers. Zo verdienden zij hun zakgeld. Op een keer had ik mijn vader geholpen. Het was druk, want er waren veel toeristen in de stad. Na afloop gaf mijn vader mij een paar muntjes. Toen ik ze ging tellen, zag ik dat er eentje bij zat die anders was. Er stonden letters op die ik niet kon lezen. En drie bloemetjes. Papa moest lachen. Een van die toeristen had hem een Oostenrijkse schilling gegeven in plaats van een Syrisch muntje van 10 piaster. Papa wilde me een ander muntje geven, maar dat wilde ik niet. Ik vond die bloemetjes zo mooi. En het was mijn eerste echte zelf verdiende geld. Daarom heb ik het altijd bewaard.'

'Wat een bijzonder verhaal,' zegt Carla. 'Ja, dat is wel heel verdrietig dat je je geluksmuntje nu kwijt bent. Zoiets is onvervangbaar.'